

Въпрѣки изричността на чл. 47. отъ конституцията, т. е. въпрѣки несъществуване прѣдвиденитѣ въ този членъ условия (външна и вътрѣшна опасност), правителството се прѣстори на по-глупаво, отколкото то бѣ въ дѣйствителностъ, и го приложи.

То суспендира до тогава дѣйствуващиятъ «Законъ за университета» (отъ 1804. год.), затвори и университета, уволни всички професори и интернира студентитѣ. Мѣсецъ и половина слѣдъ туй нар. събрание прие новъ «Законъ за университета» (отъ 16. февр. 1807. год.), на който нищо не е тѣй чуждо, както автономия на университета, академическа свобода на професори и студенти, т. е. ония най-сжществени за единъ университетъ условия, безъ които не може да сжществува абсолютно никаква гаранция за неговата научна стойностъ.

Все на сжщата дата (16. февр. 1907. год.) излѣзе и «Законъ за считане чиновницитѣ, актйоритѣ, актриситѣ и служащитѣ при народния театъръ за държавни чиновници», които да иматъ право на пенсия, съгласно съ «Закона за пенсиитѣ на чиновницитѣ по гражданското вѣдомство». Прѣдвиждания въ чл. 2. на този законъ. «Правилникъ за управлението на Българския народенъ театъръ въ Софiя» излѣзе слѣдъ 4 мѣсеца, на 19. юли с. година, съставенъ отъ лицата, които наслѣд-